

Kaan Denizmen

- Őirler -

Yayın Tarihi:

13.11.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ad Olur

Bakışların gün gibi zarif ve de parlaktır.
Gün bitse bile geceleyin o bana yad olur.

Sesin, yarınlarımız kadar da muğlaktır.
Bir defa duysam tarihe feryad olur.

Ruhlarımız, ola ki kıyamet kadar uzaktır.
Kim bilir, belki bu geceden şad olur.

Yataklara düşüren aşk, asıl şifa bulmaktır.
Ellerin, benim bu hâlime bile sıhhad olur.

Sözüm sevgilidir fakat ona hitap yasaktır.
Gün bir doğsa ömrüme, belki ona ad olur.

Aşk sayfaya düştü mü kaleme isyan haktır,
Bir beyit yazılır ki aşığın birine cellad olur.

Mecnun'un ahvali ne ki! Ben savrulduyardan.
Vuslat versin Mevlâm, ayırmasın daha yârdan.

Kaan Denizmen

Bilindi

dünyaya bir geldik, pîr geldik;
ömür, yol bilindi.

dünyakuruluşu beri vazife edindik.
insan, kul bilindi.

sofralar kuruldu, doyasıya yedik.
zehir, bal bilindi.

sevдик, hep sevecek gibi seviştik.
aşklar, döl bilindi.

asırlarca keder içinde boğulageldik.
acı, göl bilindi.

gözler bulut oldu, yaşa "yağmur" dedik.
yaşlar, sel bilindi.

sandık ki ab-ı hayat ile serinledik.
zaman, bol bilindi.

sandık, mahşer değil dünyada idik.
tamag, al bilindi.

dünyaya bir geldik, pîr geldik;
ömür, yol bilindi.

ölüm seyahate çıktı, eşlik ettik.
ecel, sal bilindi.

Kaan Denizmen

Bir Adam

Sokaktan bir adam geçer her gün,
Gençken çalmıřlar paltosundan huzurunu.
Bilir ki yalancıdır gönlünün sızlamaları,
Bu yüzden herkesten saklar kusurunu.

Adam her akşam iner burada bir duraktan,
Yrr, hep fikrini döküp saçarak yerlere.
şarkılardan başka ses sıyrılmaz dudaktan.
Hl da çok borçlu kalmıştır "meğer"lere.

Her geceyi balkondan seyreder bu adam,
Geçmiři çıkmaz sokakta ptędr uyku.
Yanına uğramamıştır onun gerçek bir selam,
Bu yüzden ruhunda saklıdır hep bir kuşku.

Kaan Denizmen

Cemil

Aşkları vardı Cemil'in çalakalem.
Sarhoşsa bir geceyi, bir türkü yakardı
Sigara gibi tutuşurdu cümle alem.

Fincan bitti mi başını yolardı.
Mahallelinin sigarası sönmez,
Kuşluğa dek onu Cemil solurdu.
İçkiden parası biter bitmez
Dertlenir, bir kadeh rakı bulurdu.
Cemil masada kimseyi dinlemez
Ama "şerefine" diyen bir ses olurdu.
Para erir, rakı biterse dostlar gelmez
Bir Cemil, bir masa ve bir şiir kalırdı.

Kaan Denizmen

Çünkü Bu Şehirde

Bu şehirde çocuklar ağlamaz
Çünkü herkes hâlâ çocuktur biraz.

Bulutlar herkesin yerine ağlar bazen
Ama bulutlar da sevişmeyi gayet iyi bilir.
Sevmenin tabiatı gökten gelir zaten.
Bu şehre çocuklar, yağmurlarla gelir.

Bu şehirde kadınlar aşık olmaz.
Çünkü bu şehir gridir, aşksa beyaz.

Ağaçlar, onların yerine aşık olur kimi zaman,
Bahar geldi mi yeşillikler de kadın kokar.
Kırpiklerin ucundaki kasvettir kıştan arda kalan
Ki aşk da ilk ateşini kırpiklerin ucunda yakar.

Bu şehirde erkekleri uyku tutmaz.
Çünkü kâbuslar vermez kimseye haz.

Kuşlar, onların yerine uyumaktadır kimi vakit.
Balkonlara uzaktır bu yüzden huzur ezgileri
Yastıklarında da ürkütücü hikâyeler binbir çeşit,
Kuşların kanadından düşer huzur sezgileri.

Kaan Denizmen

Eski Bir Şarkı

Şimdi
Hiç bilmediğim bir dilde
Eski bir şarkısın sen.
Oysa bir nakarattın düne dek,
Dilimden hiç düşmeyen.

Islıklarla çalardım seni,
Dağ, taş, gök dinlerdi tüm gün.
Hâlbuki seni yeni, yepyeni
Sözlerle besteledim daha dün.

Şimdi
Hiç bilmediğim bir dilde
Eski bir şarkısın sen.
Uyaklarına bile dönmüyor dilim
Ezgilerin de iki ömür uzak,
Ne müziğine ritmiyor elim
Ne de sözlerin birer mızrak
eskisi gibi
sol göğsüme saplanan
can... veyahut da
canân.

Eskiden yeşil fistanlı bir türküydün,
Titrer radyom, her dem çalardı seni.
Bin asırlık, ezgilenmiş bir öyküydün
Boşa bekledim, ona eşlik etmeni.

Şimdi
Hiç bilmediğim bir dilde söylenen
Hiç bilmediğim
Eski, çok eski bir şarkısın sen.

Hiç bilmediğim dizelerde geçiyor adın.
Sanki hiçbir şarkıda yok o meşhur feryadın.
Dün yıldızlara bile fısıldadığım o güzel kadın
Şimdi sanki kendisi, yabancı bir serenadın.

Gün doğduğundan beri
Bir an bile aklımda yoksun.
Özenle yazdım güfteleri,
Şimdi kim okursa okusun.

Yine bir ıslıkla unuttum seni
Unutuşumdu bu sabah beni uyandıran
Meğer bir ıslıkmiş uyandıran beni,
Aşık ve bin asırlık bir uykudan.

Kaan Denizmen

Gündüz Gece

Gündüzler seni düşünmekle geçer, gecem zaten sensin.
Gecem zaten sensin ki saçlarının rengi karanlığa çalmış
Dileğim gecenin gökteki tacı ay, yüzüne parça parça insin.
Bir hikâye yazdım, sen gitmişsin ama hep bir umut kalmış.

Kaan Denizmen

Hepsini Çekip Al

İç savaşlarımdan kaçan hislerim,
Dilimin en ucuna sığınmış.
Dudaklarımdaysa ayların koca bir hüznü,
Hepsini çekip al.

Kaan Denizmen

Kadar Sevdim Seni

Uşanmış, sisli ve buhranlıdır gece
Göğün karanlığı kadar sevdim seni.

Susarım, gözlerimden okunur her hece.
Susabildiğim kadar sevdim seni.

Saniyeler aldı yol hep kilometrelerce,
Bana kapattığın yollar kadar sevdim seni.

Biliyorum, şuarsuzum ve her anım delice.
Aklımın ucu bucağı kadar sevdim seni.

Nefesim, kulaktan kulağa bir bilmece.
Aldığım nefesler kadar sevdim seni.

Ve aşk, dünyadaki en sevgili düzmece.
Sevmenin her türlüşü kadar sevdim seni.

Şiirler, her akşam dünden kalma bir günce.
İsteyip de yazamadığım şiirler kadar sevdim seni.

Her şeyden öte, bir fotoğrafımız bile yok sadece.
Fotoğraflarda saklı anılar kadar sevdim seni.

Gözlerine bakarak kuramıyorum tek bir tümce.
Dilimin ucundaki sözler kadar sevdim seni.

Kurduğum düşlerin içinde yaşadım hep gizlice,
Düşte kalan ne varsa o kadar sevdim seni.

Düşlerle birlikte saadet kapıları aralandı böylece.
Bana araladığın kapılar kadar sevdim seni.

Düşlerim, içinde hayat saklayan bir çekmece.
Yaşadığım hayatlar kadar sevdim seni.

Ne çok tanımışım seni, hiç tanışmadan önce.
Tanıdığım ve tanıyamadığım kadar sevdim seni.

Meğer, ne çok beklemişim seni senelerce.
Sensiz kaybolduğum seneler kadar sevdim seni.

Sen, sol yanı başımda eksik kalmış bir zevce.
Annemin beni sevdiği kadar sevdim seni.

Kaan Denizmen

Kuş Olmak Vardı Şimdi

Kuş olmak vardı şimdi...
Yarın yokmuşçasına süzölmek sarp kayalardan,
Tıpkı uyanmamak gibi serin gecelerde rüyalardan.

Kuş olsaydım ya tam şimdi,
Serçe olup konsamdı pencere,ne,
Bir defa daha yüzünü görsemdi.

Kuş olmak vardı şimdi,
Hiçlikten fena, insan olmaktan iyi.

Kuş olmak vardı oysa şimdi,
Kanatlarım altında dünya derdi...
Hele de bir güvercin olsaydım mesela
Acıdan dillerim "ah" mı derdi?

Kuş olmak vardı aslında şimdi...
Deniz üstü martı olmak misali,
Gök mavisinden izleseydim her hayali.

Kuş olmak vardı hâlbuki şimdi;
Karga, kartal, kuzgun veya şahin...
Hiçbir yerde "of" çekemesemdi
Güneşi seyrederken ikindileyin

Kaan Denizmen

Nafile

Ne ektiysen onu biçip yazgı sandın.
"Kader, kader..." deyu nafile kızarsın.

Sen ki kor alevlerde yanmaz bir candın.
Ne diye cehenneminden yol kazarsın?

Azaptan kaçıp zevke yakalandın.
"Su, su!" deyu da başıboş gezersin.

Su bilip hayat denen şaraba kandın.
Cennet dediğin ilde bir ömür sızarsın.

Günü gün, seni sen ettin yine kendin.
Sandın ki iyiyi kötüyü kendiliğin sezersin.

Şimdi hak değilsin, hep nefsine aldandın.
Kendini mazur görüp niye nefsini üzersin?

Andan kaçtın, yarının neşesine inandın.
Bildiğin ne şiir varsa yarına yazarsın.

Benliğinden firar istedin, zira utandın.
Oysa sen, sadece kendine mezarsın.

Gayrı bir kenara bırakarak geçen her demi,
Hak değilsin Kaan çünkü unuttun Adem'i.

Kaan Denizmen

Sofum

Kimsenin beni anladığı yok sofum.
Hoş, seni de anlayan olmamış hiç.
Al, götür beni buralardan sofum.
Varsın, kimse bizi anlamasın hiç.
Biz en iyisi birbirimizi anlamayalım.
Sen anlat, ben anlatayım, anlaşamayalım.

Sen bana bir Bektaşî türküsü okursun,
Çıkar gelirim dağlardan sana her gün.
Kör olasıya değin bir kilim dokursun,
O kilimde anlatırsın her demini ömrünün.

Sofum, ne çok yoruldum, bilemezsin, inan.
Hoş, sen zaten inançlısındır, beni de inandır.
Bilmem ki inandığına inanarak geçer mi zaman?
Haklısın sofum, şirkin asıl memleketi imandır.

Sofum "mürşidim" de ki
Olayım dergâhına müridin.
Fenafillah dediğin ne ki?
Sevdası var her yiğidin.

Sohbetlerle ömür mü geçer sofum,
Al, geceni parlatsın bir kadeh şarap.
Bu gece sarhoşuz, affet bizi ya Rab!

Aman diyeyim sofum, kızma bana.
Ha sarhoş olmuşsun, ha bulmuşsun huşu.
Bir ayyaş, bir dervişi al yan yana.
İkisi de hoştur, çıkamazlar bir yokuşu.

Kilime vurur bir huzmesi mehtabın,
Sofum yanlış anlama ama sen hiç mi
Kanmadın bir çift sözüne bir afitabın?

Peki sofum, doğrusu bizi anlamaz kimse.
Ama işte sen ve ben birer "kimse" değiliz.
Kimse bile olmadık her ne hikmetse.
Zaten biz de birbirimizi anlamış değiliz.

Kaan Denizmen

Soluđun Deđdi

İçimde kıştan kalma birtakım mezar birikintileri vardı.
Güneş doğmaz, anneler doğurmaz, her yerde kargalar uçardı.
Göğü süsleyen ancak bahtımın renginden bir tutam buhardı.
Ardından soluğun değdi ufuklara, mevsim artık bahardı.

Kaan Denizmen

Yahuda

Ormana kış düşer, dert ise kağıda.
Mısralar, ayaklarımdan izdir.
Ölüm için bir şiir dönüşür ağıda.
O şiir, yüreğimde gizdir.
İssizken düşman sesi hoyratsa da
Çılgıım, kuştan tizdir.
Ormanın sükûtu beni fısıldar arada:
Bir düşman ki benden acizdir.
Ölü kovanlarda arılar dirilir burada,
Çünkü her kışın, bahar barizdir.
Ölamam dost, olamam bir Yahuda.
İster öp beni, ister kurşuna dizdir.

Kaan Denizmen

Yüzüme Dek

şehir ıslak, güneş tepede.
besbelli ikisi de birbirine hasret.
biliyorlar fakat anlatmak yersiz.
güneş onu seyretmekle meşgul.
şehre kalırsa sözler değersiz.
sanılır ki şehrin sözü meçhul.
oysa şehirler hiç susmaz.

güneş ne denli düşkünse şehre
şehir de o kadar ona öykünür.
oysa şehirler susmaz,
tüm gürültüsü, bir dizi öyküdür.

güneş beni de seyrediyor bazen
ve ben de öykünüyorum ona.
şehrin sokaklarında erimeme rağmen,
ne çok ilerlersem, uzaklaşıyorum sona.

daha dün güneşin kararmasına karşın
bileğimdeki inatla ben,
göğüs gerebiliyorum bulutların kibrine
güneşin tüm şefkatini kollarıma sararak,
onu armağan edebiliyorum her yıl birine.

kaldırımlar ne kadar ıslanırsa
şehrin hasreti de öylece pekişir.
yine hasrete bağlı olarak
şehirlerin aniden rengi değişir.

öyküleri sessizletir gece
ve griye çalar beyaz.
onu dinlerim biraz.
oysa şehirler susmaz.

yine de ben,
tüm aylaklığımın
sokakların eskimiş pasına
ve bulutun gözünün yaşına
aldırmadan
sadece güneşi görerek
yaşamak istiyorum.
burada, tam yüzüme dek.
öykündükçe şavkı vuruyor güneşin,
burada, tam yüzüme dek.

Kaan Denizmen